

Skandinaviens Skjærne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunnskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4.

Den 15de November 1894.

44de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Eldste James E. Talmage for den theologiske Klasse
i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 37.)

Mormons Bog.

Hvad er Mormons Bog? Det bedste Svar, som vi kunne give paa dette Spørgsmaal, vil findes paa Titelbladet af dette markværdige Bind. Her læse vi: „Mormons Bog: En Beretning, skrevet ved Mormons Haand paa Blader efter Nephis Blader. Hvorfor det er en Fortolkelse af Nephis Folks Optegnelse, og ligeledes Lamaniternes, skrevet til Lamaniterne, som ere en Levning af Israels Hus, og ligeledes til Jøder og Hedninger. Skrevet efter Besaling, formedelst Profetiens og Rabenbarens Land. Skrevet, forseglet og gjemt i Herren, for at den ikke skulde blive fordærvet, men komme frem formedelst Guds Gave og Kraft til dens Udlæggelse. Forseglet ved Moronis Haand og gjemt i Herren for at fremkomme i sin Tid ved Hed-

ningerne. Udlæggelsen deraf formedelst Guds Gave.

Ogsaa et fort Udtog af Ethers Bog, hvilken er en Optegnelse af Jareds Folk, som blevet adsprettet paa den Tid Herren forvirrede Folgets Tungemaal, medens de byggede et Taarn for at naa til Himmelten; hvilket viser de Overblevne af Israels Hus, hvilke store Ting Herren har gjort for deres Fædre, for at de kunne kjende Herrens Bagter, at de ikke ere forskudte til evig Tid; og ligeledes for at overbevise Jøde og Hedning om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, og at han aabenbarer sig for alle Folk. Og nu, dersom der findes Fejl, da ere de Menneskesfejl; derfor fordømmer ikke, hvad der hører Gud til, paa det at I maa findes ubesmitede for Kristi Domstol.“

Denne Fortale er en Oversættelse fra den sidste Side af Bladerne, og den var formodentlig skrevet af Moroni,

hvilken, som ovenover anført, forseglede og gjemte Bogen i forrige Dage.*)

Nephis Blader, hvorfra Mormon gjorde et Udtog, blevet kaldte saaledes, fordi Nephi, Lehls Søn, beredte Bladerne og paabegyndte Optegnelserne derpaa. Disse Blader vare to Slags (1 Nephi 9; 19, 1—5; 2 Nephi 5, 30; Jakob 1, 1—4; Mormons Ord 1, 3—7.), hvilke kunne betegnes som de „større Blader“ og de „mindre Blader.“ Nephi begyndte sit Arbejde som Historieskriver ved at gravere paa Guldplader en historisk Beretning om sit Folk fra den Tid, da hans Fader udvandrede fra Jerusalem. Denne Beskrivelse beretter om deres Bandringer, deres Fremgang og deres Ulykker; om deres Kongers Regjeringer og Folgets Krige og Stridigheder, og den var i Egenskab af en verdslig Historie. Disse Blader blev overleverede fra en Skribent til en anden gennem det nephittiske Folks Slægtled, saa at ved den Tid, da de blev sammentragne af Mormon, omhandlede de et Tidsrum af omtrent et Tusinde Aar, begyndende fra Aar 600 f. C., da Lehi udvandrede fra Jerusalem. Skjønt disse Blader bare dens Navn, som forfærdigede dem, og som tillige var den første af Skribenterne, under hvis Hænder Nedtegnelserne tiltoge, saa havde dog enhver Skribents nærmilste Nedtegnelse Navnet af sin Forfatter, og saaledes er dette Værk sammensat af forskellige Bøger.

*) Titelbladet i Mormons Bog. Jeg ønsker herved at bekjendtgøre, at Titelbladet i Mormons Bog er en bogstavelig Overættelse, fra det allersidste Blad paa venstre Side af den Samling eller Bog af Blader, hvilken indeholder de Nedtegnelser, som ere blevne oversatte; Sproget er i det hele taget i Overensstemmelse med alle hebraiske Skrivelser, og nævnte Titelblad er paa ingen Maade en Nutidsstrivelse hverken af mig eller nogen anden Mand, som har levet eller lever i denne Slægt. — Joseph Smith.

Nephi forfærdigede, i Følge Herrens Besaling, andre Blader, paa hvilke han i Sæerdeleshed nedstrev sit Folks kirkelige Historie, anførende kun Saadant af andre Begivenheder, som syntes at være nødvendigt og passende for Fortællingens Sammenhæng. „Ikke desmindre har jeg faaet en Besaling af Herren,“ siger Nephi, „at jeg skulde tilberede disse Blader for det særdeles Øjemed, at en Beretning skulde indgraves paa dem om mit Folks Guds-tjeneste.“ (1 Nephi 9, 3.) Hensigten med denne dobbelte Historieskrivning var ubekjendt for Nephi; det var for ham nok, at Herren havde forlangt af ham at udføre Arbejdet, og at det var i en viis Hensigt, det tvivlede han ikke paa.

Mormons Udtog. Disse Optegnelser, der nu havde tiltaget, efter som Folks Historie forøgedes, faldt om sider i Mormons Hænder (Mormons Ord 1, 11; Mormon 1, 1—4; 4, 23.), og han paatog sig at gjøre et Udtog af disse store Værker, som han nedstrev paa Blader, der vare forfærdigede af hans egne Hænder. (3 Nephi 5, 8—11). Formedelst denne Fremgangsmaade blev en i Stil og Afhandling mere fortattet og overensstemmende Optegnelse tilvejebragt, end det mulig vilde have været tilfældet med de mange forskellige Skrivelser af saa mange Forfattere, der havde bidraget til denne store Historie under dens tusindaarige Tid-væft. Mormon erkjender og bærer Bidesbyrd om Guds Inspiration, hvilken bevægede ham til at paatauge sig dette store Arbejde. (3 Nephi 5, 14—19.) I Udsørelsen af denne fortære Historie har Mormon bibeholdt den samme Inddeling af Optegnelserne i Bøger, i Overensstemmelse med Originalernes Ordning; og ligeledes finde vi i Nephis Bøger, Almas Bøg, Helamans Bøg

v. s. v., skjønt Sproget er Mormons, med Undtagelse af Citater fra Nephis Blader, hvilke i Sandhed ere mange, at den Sprogform, som er bekjendt under Navnet „første Person,” ofte er bleven bibeholdt. Da Mormon naaede frem med sit forfortede Udtog til Kong Benjamins Regjeringstid, saa gjorde Strivelsen, som var indgravet paa Nephis mindre Blader, et dybt Indtryk paa ham — Historien om Guds Handlemaade med Folket i et Tidsrum omtrent fire Hundrede Aar, der strakte sig fra Lehis Udvandring fra Jerusalem ned til Kong Benjamins Tid.

Denne Optegnelse, der indeholder saa megen Profeti angaaende Frelserens Mission, blev af Mormon omfattet med mer end almindelig Velvilje. Fra disse Blader gjorde han ingen Afskrivning, men sammenføjede de originale Skrivelser med hans eget Udtog af de større Blader, hvilke begge udgjorde een Bog. Denne Historie, som den blev samlet af Mormon, indeholder derfor en dobbelt Bekræftelse af Lehis Efterkommere for de første fire Hundrede Aar af deres Historie — den fortsatte verdslige Historie taget fra de større Blader og hele Grundteksten, der var indgravet paa de mindre Blader. Med et højtideligt Sprog og med et Eftertryk, som efterfølgende Begivenheder have vist at være bethdningsfulde, forklarer Mormon den skjulle Bisdom angaaende Guds Hensigter paa følgende Maade:

„Dg jeg gjør dette i en viis Hensigt, thi saaledes hvisker det til mig i Følge Paavirkningen af Herrens Land, som er i mig. Og nu, jeg fjender ikke alle Ting, men Herren fjender alle tilkommende Ting, derfor paavirker han mig til at gjøre efter sin Vilje.“ (Mormons Ord 1, 7.)

Herrens Øjemed med Hensyn til at berede og opbevare de mindre Blader,

som Mormon saavel som Nephi bære Bidnesbyrd om (1 Nephi 9, 5.), lægges tydeligt for Dagen i denne Uddeling, gjennem visse Omstændigheder, som staa i Forbindelse med Joseph Smiths Oversættelse af Optegnelserne. Da Profeten havde udført Oversættelsen af den første Del af Mormons Skrivelser, blev han overtal til at lade Manuskriptet gaa ud af sin Baretaegt, formedelst uretsfærdige Tilsløkkelser af Martin Harris, til hvem Profeten anjaa sig at være i en vis Grad forbundet og tatshldig for den Bistand, han havde modtaget fra ham ved Oversættelsen. Dette Manuskript, ialt 116 Sider, blev aldrig tilbageleveret til Joseph, men formedelst de onde Magters Underfundighed og List faldt det i Fjendernes Hænder, hvilke straks lagde en ond Plan for at latterliggjøre Profeten og forhindre, at Guds Hensigt skulde blive udført. Denne onde Plan var, at de vilde vente, til Joseph paanh havde oversat det Table, da det stjaalne Manuskript, hvilket imidlertid var blevet saa forandret, at Ordene udtrykte den modsatte Mening af, hvad den virkelige Optegnelse gjorde, skulde fremlægges som et Bevis paa, at Profeten var ude af Stand til at oversætte de samme Skriftsteder ens to Gange. Men Herrens Bisdom kom imellem for at tilintetgjøre disse onde Hensigter. Efter at have straffet Profeten ved for en Tid at frata ham Oversættelsesgaven samt Forvaringen af de hellige Optegnelser, og dette for hans Eftergivenheds Skyld i at tillade Manuskriptet at gaa over i de Uindviedes Hænder, gjenindsatte Herren naadigen hans fejlende, men angergivne Ejener til den forrige Kunst ogaabenhærente for ham hans Fjenders Hensigter; samtidig viste han ham, hvorledes disse ondskaabsfulde, hemmelige Anslag skulde tilintetgjøres.

(Pagtenes Bog 36.) Joseph blev derfor befalet ikke paanh at oversætte Mormons Udtog, men i Stedet derfor oversætte Skrivelserne paa Nephis Blader, det vil sige, den Samling af mindre Blader, hvilken Mormon havde optaget sammen med sine egne Skrivelser. Den Oversættelse, som saaledes blev udført, blev derfor udgivet som Nephis Optegnelser og ikke som Mormons Skrivelse, og saaledes blev ingen ny Oversættelse udført af den Del, hvorfra det stjaalne Manuskript var oversat.

Mormons Blader overlevedes til Joseph Smith af Moroni, den samme Person, i en opstanden Tilstand, hvilken, medens han var et dødeligt Væsen, fuldbyrdede sin Fader Mormons Skrivelser, samt tilføjede dertil; derefter forseglede Moroni Bogen og gjemte den for at oppebie Herrrens frem-

tidige Hensigter. Bladerne blevet til sidst nedgravede af Moroni i Højen Cumorah i Året 421 efter Kristi Fødsel. De gjenoptoges af Joseph Smith i Året 1827 under Moronis Vedelse. Disse Guldplader, som Joseph Smith beskriver dem, vare hver cirka syv Tommer brede og otte Tommer lange; Tykkelsen var lidt mindre end almindelige Blitplader; de vare sammenhæftede med tre Ringe, der gif gjennem Bladernes ene Kant. Tilsammen udgjorde de en Bog af henved seks Tommers Tykkelse. Men det Hele er ikke blevet oversat, medens en Del deraf var forseglet. Begge Bladernes Sider vare indgravede med smaa, skjonne Skriftegn, beskrevne af dem, der undersøgte dem, som et mærkværdigt Arbejde med et Udsende af Noget af ældgammel Oprindelse.

(Fortsættes.)

Konferencen i Kjøbenhavn

Lørdagen den 13de og Søndagen den 14de Oktober 1894.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede:

Anthon H. Lund, Præsident over den europæiske Mission, Missionspræsident Peter Sundwall, Konferencepræsident C. J. Christensen, John A. Olsen, Nels Forsberg, Erik Christensen, Chr. Petersen, L. P. Christiansen, R. Nas-mussen, Ole Olsen, James Larsen (fra Helsingør), C. G. Christansen, James Larsen (fra Holbæk), N. P. Nielsen, L. Madsen, A. C. Olsen, G. F. Petersen, C. W. Sørensen, J. J. Blowman, Anton Nielsen, P. C. Jensen, B. M. Ravsten, Charles Sørensen, M. Olsen, James Larsen (fra Lund), Joseph Jo-

hansen, Joseph P. Andersen og Peter Jensen.

Mødet aabnedes med Afhængelse af Salmen Nr. 5.

Bon af Eldste John A. Olsen.

Derefter blev Salmen Nr. 138 af-jungen.

Eldste Jakob Jensen blev indsat som Konferencens Skriver.

Præsident C. J. Christensen fremstod og holdt de Tilstedeværende et hjerteligt Velkommen. Han sagde, at Konferencerne blive altid imødesete med Vængsel og Glæde saavel af Missionærerne som af alle de Hellige.

Forstanderne over de forskjellige Grene i Konferencen afgav Rapporter over Tilstanden i disse og over det

Missionssarbejde, som de havde udført i Løbet af det sidste Halvaaar.

Det fremgik af Rapporterne, at Missionærerne i Sommerens Løb havde udført et stort og velsignelsesrigt Arbejde, og at der endnu fandtes mange Mennesker, som vare villige til at undersøge Evangeliet.

Eldsterne Erik Christensen, Niels Rasmussen og James Larsen (fra Holbæk) fremstode, og udalte, at de havde hostet megen Erfaring i den Tid, de havde arbejdet i Konferencen. De bare deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og sluttede med at sige, at Missionsslivet var den glædeligste Tid, som de nogensinde havde oplevet.

Præsident Anthon H. Lund forklarede Lignelsen om de kloge og de daarlige Somruer. Han bad de Førsamlede huske paa, at Troen alene ikke er tilstrekkelig til Frelse og Ophojerlse i Guds Rig, men at der bestandig fordras gode Gjerninger. Han bevisste, hvor nødvendigt det er at være i Besiddelse af Guds Aands Vejledning og udalte sluttelig, at en Sidstes-Dages Hellig ikke burde være bedrovet, fordi han kun kan se lidt Frugt af sit Arbejde for den nærværende Tid.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 255.

Taksigelse af Eldste C. W. Sørensen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet blev aabnet med Afsyngelse af Salmen Nr. 40.

Bon af Eldste Charles Sørensen.

Salmen Nr. 132 blev afsyngt.

Eldsterne L. P. Christiansen, Joseph Johansen, L. Madsen, J. F. Petersen og James Larsen (fra Helsingør), bare deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og omtalte den Erfaring, som de havde haft i deres Missionstid, samt

udtalte deres Glæde ved at være Budbærere om Jesu Christi Evangelium.

Præsident C. J. Christensen afgav følgende Rapport over Københavns Konference for det sidste Halvaaar. Af Missionærer fra Zion have 13 virket i de 6 forskellige Grene, samt 3 arbejdet paa Missionkontoret. Det lokale Præstedømme bestaar af 41 Eldster, 10 Præster, 20 Lærere og 11 Diaconer. Medlemmernes Antal er 286, Total 384. Siden sidste Konference ere 27 Sjæle blevne tillagte Menigheden ved Daab, 13 Børn ere velsignede; 7 Medlemmer blevne udelukkede, 9 ere emigrerede og 2 ere døde. „Skandinaviens Stjerne“ har 197 Abonnenter, hvoraf 20 staa udenfor Kirken. 1 Søndags skole, 2 kvindelige Hjælpeforeninger og 1 unge Mænds Uddannelsesforening virke med gode Resultater. 115 Personer betale Tiende, 162 Foresamlinger ere blevne afholdte, 2,315 Familier ere besøgte, 2,165 evangeliske Samtaler afholdte, 2,047 Skrifter og 25 Bøger ere blevne udsprettet.

Han udalte, at han i Løbet af Sommeren havde besøgt de forskellige Grene i Konferencen. I de fleste Tilfælde havde han ved disse Lejligheder i Forening med Missionærerne lejet store Lokaler, hvori der var blevne afholdt Foresamlinger, som alle vare godt besøgte af Fremmede. Han nærede det sikre Haab, at der i Københavns Konference endnu fandtes mange oprigtige og sandhedsjogende Mennesker som en Gang i Fremtiden vilde annehmen Evangeliet.

Eldste Anthon H. Lund mindede de Hellige om, at de altid burde opsende deres Bonner til Gud for den Mand, som fremstod for at tale om og bære Vidnesbyrd til Sandheden af Jesu Christi Evangelium. Han forklarede, hvor vigtig og hellig en Handling

Nydellsen af den hellige Nadvere er, og hvor nødvendigt det er at deltagte i dette Maaltid med gode Følelser.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 136.

Takfigelse af Eldste Erik Christensen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 141.

Bøn af Eldste C. G. Christiansen.

Derefter blev Salmen Nr. 146 af-
jungen.

Eldste C. W. Sørensen omtalte, hvor indholdsrigt og fuldkomment det sande Evangelium er; han beviste, at det i alle Henseender indbefatter det, som vil foraarsage, at Menneskene, naar de efterleve samme, ville erhverve sig Himmelens og Jordens Belsignelser i fuldt Maal.

Missionspræsident Peter Sundwall beviste, at der kun kan være een sand Religion. Han henpegede til Paulus, som siger: at Enhver, som lærer et andet Evangelium end det, han lærte, han skulde være forbanded. Han udtalte endvidere, at de Hellige burde være ivrige og nidskjære i at bæltere Menneskene om Evangeliet og i at bære Bidnesbryd til dem om, at Gud efter har talet til Jorden. Han foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, saaledes som de varne blevne foreslaaede og antagne ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City. Ligeledes foreslog han, at de Hellige opholde folgende Eldster i deres Tro og Bonner:

Anthon H. Lund som Præsident over den europæiske Mission;

Peter Sundwall som Præsident over den skandinaviske Mission med John M. Olsen og Nels Forsberg som hans Medhjælpere paa Missionskontoret i Udgivelsen af det strevne Ord;

C. G. Christensen som Præsident over Københavns Konference og Forstander over Københavns Gren med Erik Christensen som Medhjælper.

C. G. Christiansen som Forstander over Nordøst Sjællands Gren med James Larsen som Medhjælper;

Ole Olsen som Forstander over Nordvest Sjællands Gren med James Larsen som Medhjælper;

L. P. Christiansen som Forstander over Sydvest Sjællands Gren med R. Rasmussen, J. F. Petersen og Peter Jensen som hans Medhjælpere;

N. P. Nielsen som Forstander over Øernes Gren med L. Madsen som Medhjælper;

Chr. Petersen som Forstander over Bornholms Gren.

Præsident Anthon H. Lund fremslod og talte om den Organisation, der burde være i den sande Kirke. Han beviste, at den Organisation, som findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, er den samme som den, Frelseren indstiftede, da han levede her paa Jorden. Han beviste ligeledes udførligt, at kun de Sidste-Dages Hellige have Magt og Mhndighed til at udføre og forvalte de Ordinanser, som findes i Jesu Kristi Evangelium. Han sagde, at den sande Kirke blev udryddet af Jorden fort efter, at Frelseren og hans Apostle var døde, og at Gud efter igjen i den Tid, hvori vi nu leve, har gjengivet sit Evangelium til Jorden for aldrig mere at borttages.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 254.

Takfigelse af Eldste Anton Nielsen.

Søndag Aften Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 4.

Bøn af Eldste R. Rasmussen.

Derefter blev Salmen Nr. 254 af-
sungen.

Eldste Charles Sørensen fremstod og talte til Førsamlingen. Han hen- viste til vor Frelser som den, der har vist os Vejen i alle Ting, og frem- holdt, at Menneskene ikke gave Agt paa hans Eksempel, men at de i Stedet derfor dyrkede Gud med Menneskebud.

Præsident Anthon H. Lund frem- holdt det usornuftige i at tro, at der ingen Gud er til. Han talte dernæst om Guds Væsen og Egenskaber samt flere af Evangeliets Principer.

Præsident C. J. Christensen gjorde nogle Slutningsbemærkninger og taf- kede de Hellige for al den Venlighed de havde lagt for Dagen ved at mod- tage Missionærerne paa en saa pris- værdig Maade som Tilsældet havde været ved denne Konference.

Mødet sluttedes med Afslutning af Salmen Nr. 123.

Taksigelse af Præsident C. J. Chri- stensen.

Jakob Jensen,
Skriver.

Nye arkæologiske Fund.

Esterretninger komme over Panama fra Bagota, daterede den 6te Oktober, der gaa ud paa, at Levningerne af en forhistorisk By ere opdagede i Nærheden af Vulkanen Burace i Andesbjergene. Den begravede By dækker et Landareal af flere Hundrede Acres og indeholder Ruinerne af store Bygninger med majestæ- tiske Granitsøjler. Ligeledes findes i næsten fuldstændig Stand en Vandledning bygget af Sten, der leder ind til Staden.

Ovenstaende maa vel kaldes et nyt Vidnesbyrd for Mormons Bog's Tro- værdighed, thi ingen anden Bog paatager sig at fortælle eller forklare Noget af Amerikas Fortidshistorie i det Lys og med den kronologiske og geografiske Aksuratesse, som netop nævnte Bog gjør. Hvem har nu bygget ovennævnte By? Har den røde Mand, som i Dag gaar om iblandt os i en semi barbarisk Stilling? Mon den Slags Folk have dannet de „majestætiske Granitsøjler“ og bygget en Vandledning? Hvis de have, da have de staet paa et højere Dannelsestrin end de gjøre i Dag; men hvor mange ville erkjende det, da den almindelige Mening er, at Indianerne i vor Tid ere mere civiliserede end da Columbus i 1496 først saa dem paa det amerikanske Kontinent.

Mormons Bog løjer imidlertid denne gordiske Knude; thi den fortæller os, at Indianerne i baade Nord- og Sydamerika, ere de spredte Levninger af et Folk, der oprindelig var hvide og behagelige, og som tjente og dyrkede den eneste sande Gud, og at de levende Drakler fandtes iblandt dem, der var Pro- feter og Herrrens Mund til Folket. Videnskab og Kunst, Industri og Haand- værksdrift trivedes i deres Midte, og dem er det, som Oldtidsforskeren i Dag maa tække for de rige Skatte af begravne Hærligheder og Oldtidslevninger, som han finder.

Den 15de November 1894.

Om Halvaarskonferencen i Salt Lake City.

Den 65de Halvaarskonference, som afsluttedes Søndagen den 7de Oktober, vil længe erindres som en af de Sidste Dages Helliges vigtigste Sammenkomster. Det har været en Tid af aandelig Nydelse. De, som bivaanede den, ville uden Twivl vende tilbage til deres hjem styrke i deres Beslutninger om at tjene Herren, og fra dem vil den gode Indflydelse meddeles gjennem alle Kirkens Staver og Wards, saa at Alle i høj Grad ville have Gavn deraf. De Hellige have modtaget Herrens Ord i et rigeligt Maal, som Aldvarsel, Belærelse og Opmuntring. Guds Profeter have, ligesom Fortidens inspirerede Mænd, paa en højtidelig og estertrøjklig Maade forhndt den evige Sandhed og fremholdt Saliggjørelsens Plan, medens Salmer og Lovsange have runget og gjenlydt i Folkets Hjerter, og deres Bønner opsendtes som et helligt Røgoffer til Naadens Trone.

En Ejendommelighed ved disje Forhålinger var den Alvor, ned hvilken Talerne indstændig fremholdt for Guds Folk Nødvendigheden af at leve et rent og helligt Levnet, at holde alle Guds Bud og i Særdeleshed dem, som henhøre til Bisdomsordet og Tienden. Det kan ikke nægtes, at Verden modnes i Læst og Fordærvelse; dens moralste Atmosfære er forpestet i en foruroligende Grad. Moralste Shgdomme rase baade udvendig og indvendig i Hjemmets hellige Kreds, fordi Menneskene ringeagte Naturens Love, Guds Love. Bisselig er det af stor Vigtighed, at de Hellige skulle blive paamindede og underrettede om den Stilling, som Verden befinder sig i, hvilket paa en saa frimodig, bonsaldende og veltalende Maade er bleven fremstillet for dem, samt at de blive advarede om den Forbandedse, der følger et Levnet lig det, den lave Menneskemasse i Verden fører. Personlig Renhed, aandelig saavel som legemlig, er en Betingelse, uden hvilken Ingen antagelig kan tjene Herren.

Der er en nær Forbindelse mellem Pligten til at holde Bisdomsordet og Overholdelsen af Tiende- og Offerloven og mellem Nødvendigheden af at være i Besiddelse af personlig Renhed og Helliged. Hvo, som tror, at han kan erholde det Sidste uden at iagtta det Første, vil sandsynligvis blive højlig skuffet. En Karakter, som er for svag til at udholde personlig Øpfrelse, indbefattende Afholdenhed fra de forbudne Ting og Øpfrelse af nogle Midler til Herren og de Fattige, er uden Twivl ogsaa for svag til at modstaar de farligste Tilløftelser og Fristelser, som han har at stride mod, hvilket fordrer megen Viljeraft, bestemt Karakter, Ydmighed og fremfor Alt, at man maa være i Besiddelse af en Grad af den Helligaand for at kunne gjøre det. Med andre Ord, En, som ikke kan underkue sin Smag for Tobak, stærke Drifte o. s. v., kan muligvis heller ikke beherske andre Bidenskaber, som besvære ham. Hvis han er fristet til Brede, da er han utsat for at give efter derfor; hvis han fristes til at være uretsfærdig i Handel eller i hvilkensomhelst Omgang med sin Næste, da vil han maaffe gjøre det og saa fremdeles ved enhver Lejlighed, hvor det er muligt at synde. Han

vil følge Syndens Tilskifter, fordi han, efter som han er vant til at give efter for de tilshneladende mindre Fristelser, ingen moralisk Kraft har til at modstå andre fristende Ting. Et Barn, der aldrig har erhvervet sig nogen syndig Vane, er stærkere i moralisk Henseende end den ældste Professor i Kristenheden, som har ladet sig overvinde af de slette Vaners Magt.

At disse Guds Bud og Lov ere blevne saa indstændig fremlagte for de Hellige i den afholdte Konference, maaske paa en mere alvorlig Maade end tilfældet har været i mange Aar, er for os et Tegn paa, at Herren har store Ting i Beredskab for sit Folk, hvis de ere villige til at være ham lydige. Da den Allmægtige paa Bjerget i Orkenen befalede Israel, at de skulde hellige sig, saa var det fordi han havde i Sinde at aabenbare sig selv paa Sinai, et Bidnesbryd til Verden gjennem alle Tidsalbre. Ligeledes, da Frelseren bad sine Disciple at være beredte i Jerusalem, var det fordi den Helligaands Sendelse var nær forhaanden. Paa samme Maade med Brudens Beredelse i Johannes' Abenbaring, det var kun en Forberedelse til at møde Brudgommen. Saaledes forholder det sig, at naar store Begivenheder i Guds Rige ere nær forhaanden, da bliver det nødvendigt at paaskynde Forberedelsene til dem. Vi tro, at de Hellige i Allmindelighed ville betragte de Lærdommene, som ere givne i denne Konference, i dette Lhs, og at de formedest Guds Bistand ville føge at erholde den fornødne Kraft for at tilvejebringe en fuldkommen Reformation i den omtalte Retning, hvor det behøves, paa det at de kunne modtage de forjættede Belsignelser, som Gud agter at udøse over Medlemmerne af hans Kirke. — Deseret News.

Præsident Lunds Besøg.

Eldste Anthon H. Lund, Præsident over den europæiske Mission, ankom til København den 19de September. Han var tilstede ved Konferencemøderne i Kristiania, Stockholm, Göteborg, København, Aalborg og Aarhus, hvor han talte i mange velbesøgte Førsamlinger. Missionærerne og de Hellige, som havde Lejlighed til at være tilstede ved disse Møder for at lytte til hans mange værdifulde Raad og Lærdomme, ville uden Tvivl længe mindes hans Besøg blandt os; og vi haabe ligeledes, at de Indtryk, som han modtog under sit Ophold her, og som han saa interessant beskriver i »Millennial Star«, maatte forblive hos ham i kør Erindring, og at han atter, om Lejlighed gives, vil bære os med sit Besøg.

Grundet paa, at hans Medhjælper paa »Millennial Stars« Kontor, Eldste Bluth, blev syg og maatte tiltræde sin Hjemrejse, blev Præsident Lunds Besøg noget kortere end han ellers havde tænkt. Han kunde ikke besøge Konferencemødet i Malmö, men overværede alligevel et Møde der, som afholdtes den 17de Oktober, hvor han talte til de Hellige.

Han afrejste hersra den 30te Oktober via Kiel og Hamburg til Liverpool og var efter Alt at domme vel tilfreds med sit Besøg i de Skandinaviske Lande.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brødre fra Zion ankom via Glasgow til København den 4de November:

Matts Anderson fra Sterling og Gustaf Johnson fra Gunnison, Sanpete Co.; A. C. Jensen fra Hyrum og Peter D. Hansen fra Paradise, Cache Co; Michael Schou fra Mantua, Box Elder Co., og Peter A. Nordquist fra Ogden, Weber Co., Utah.

Vi byde dem Alle hjertelig Velkommen.

Afløsning.

Ældste Nasmus M. Larsen, som har været i Aarhus Konference i 6 Maaneder, er løst fra at arbejde i nævnte Konference; han rejste hjem til Zion med det Selskab, som forlod København den 8de November.

Beskikkelse.

Ældsterne Matts Anderson og Peter A. Nordquist beskilles til at arbejde i Stockholm Konference;

Ældsterne Michael Schou og Peter D. Hansen beskilles til at arbejde i Kristiania Konference;

Ældste A. C. Jensen beskilles til at arbejde i Aalborg Konference;

Ældste Gustaf Johnson beskilles til at arbejde i Göteborg Konference.

Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste J. C. Frost jun. løses fra at arbejde i Kristiania Konference og beskilles til at arbejde i Aalborg Konference.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Tankesprog. Naturen hænder ikke til Medlidenhed; den giver os kun Midler til at leve, det bliver saa vor egen Sag at udnytte disse.

— Stræb altid mod de højeste Maal, men strides ikke med Skjæbnen, om det ikke lykkes Dig at naa Dit Maal.

— Hvad vi ensidigt betragte, anse vi ikke sjælden for mislykket.

Konferencen i Göteborg

Lørdagen den 6te og Søndagen den 7de Oktober 1894.

Følgende Eldster fra Zion vare tilstede: Anthon H. Lund, Præsident over den europæiske Mission, Peter Sundwall, Præsident over den skandinaviske Mission, Konferencepræsident A. J. Höglund, John H. Pettersson, John A. Carlson, C. P. Anderson, C. F. Ryttning, A. G. Bolander, Ezra E. Nelson, Peter Svenson, Charles Lindell, L. S. Christensen og Carl E. Cederström. Carl A. Erikson af det lokale Præstedomme var ogsaa nærværende.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8 i Husargatan Nr. 46 med Afhøring af Salmen Nr. 4.

Bøn af Eldste J. H. Pettersson.

Salmen Nr. 7 blev assungen.

Axel L. Mortenson valgtes til Konferencens Skriver.

Præsident Höglund bød de Tilstede-værende velkommen og erklærede Konferencen for aabnet.

Følgende Eldster afgave Rapporter fra deres respektive Grene:

J. H. Pettersson, C. P. Anderson, John A. Carlson, Charles Lindell, L. S. Christensen, C. F. Ryttning og Peter Svenson.

De opnåede Rapporter udviste, at Brødrene havde været rigelig velsig-nede af Herren i deres Arbejde, og at Udsigterne for Evangeliets Fremgang i disse Grene vare meget lovende.

Salmen Nr. 211 blev assungen.

Taksgelse af Eldste Ezra E. Nelson.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afhøringen af Salmen Nr. 139.

Bøn af Eldste C. F. Ryttning.

Salmen Nr. 40 blev derefter assungen.

Nadverens Sakramente administreredes, og samtidigt blev Salmen Nr. 176 assungen.

Præsident Höglund afgav sin Rapport over Göteborgs Gren.

Eldsterne E. E. Nelson og Carl A. Erikson berettede om deres Arbejde, den Første som Medhjælper i Sonderborgs Gren og den Anden som Medhjælper i Skofde Gren.

Eldste Carl E. Cederström, som nylig var ankommen fra Zion, udtrykte sin Glæde over at være lykkelig og vel ankommen til Missionsfeltet, og han ønskede, at han maatte være i Stand til at udføre noget Godt i den Tid, han skalde virke i Missionens Tjeneste.

Præsident Höglund afgav en samlet Rapport over hele Konferencen, der bestaar af 10 Grene, som følger: Af Missionærer er der 10 Eldster fra Zion og 1 lokal Eldste. Siden sidste Konference ere 49 Personer døbte, 20 emigrerede, 9 udelukkede og 1 død. Det lokale Præstedomme bestaar af 40 Eldster, 21 Præster, 20 Lærere og 23 Diaconer. Medlemmernes Antal er 405. 7 Førsamlingslokaler lejes, hvor regelmæssige Møder afholdes. Der er i Konferencen 5 kvindelige Hjælpeforeninger, 1 unge Mænds Forening og 5 Søndagsskoler. »Nordstjärnan« har 190 Abonnenter, 167 Personer betale Tiende, 14 Børn ere velsignede, 4,249 Huse ere besøgte, 1,195 evangeliske Samtaler afholdte, 2,854 Skrifter og 161 Bøger ere udspredte, og 385 Møder ere blevne afholdte.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 49 assungen.

Præsident P. Sundwall fremstod og udtalte, at han var meget tilfreds med de Rapporter, som vare afgivne. Han sagde, at meget Godt er blevet udført i Sommerens Løb, menen Sæd er blevet udsaaet, saavel gjennem det trylte Ord som gennem Eldsternes Samtaler, og hvis Herren lægger sin Besignelse i det, som er blevet udført, hvilket vi have Varsag til at forvente, da vil Høsten ikke udeblive. Han formandede Brodrerne og de Hellige til at fortsætte med Udførelsen af det gode Arbejde, saa at de tilsidst kunde erholde den udlovede Belønning — evigt Liv.

Præsident Anthon H. Lund fremstod og sagde, at han glædede sig storligen over at have Bejlighed til at være formasket med de Hellige i Konference. Han talte om Præstedommets Gjen-givelse til Jorden og sagde, at vi ere Guds Tjener, kaldede til at forvalte Evangeliets Ordinanser, og at vi burde udføre Alt paa en værdig Maade. Han talte derefter om Madverens rette Anvendelse og formandede de Hellige til at deltage i den paa en værdig Maade, thi først da vilde de føle sig velsignede derved. Han takkede Gud for den Grad af Frihed, som eksisterede i Sveriges Land, og for at de Hellige kunne komme sammen for at dyrke Gud paa den Maade, som han har aabenbaret i denne Tid.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 254.

Taksgelse af Eldste C. A. Erikson.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet afholdtes i Arbejdernesforeningens store Sal, som i denne Anledning var blevet lejet, og det aabnedes med, at Koret sang Salmen Nr. 103.

Von af Eldste Charles Lindell.

Salmen Nr. 118 blev assungen.

Præsident Sundwall talte om de første Principer i Evangeliet; han sagde,

at Troen er et Kraftens Princip, at sand Tro giver sand Kunndskab om Gud, og at det er det evige Liv at ejende Gud og den, han sendte, Jesus Kristus.

Præsident Anthon H. Lund fremstod derefter og sagde, at hvis vi have sand Tro paa Gud, da leder den til Omvendelse fra Synd og Skænker os en Altraa efter at adlyde Guds Bud, hvilket er først at blive døbte i Vand, og hvis dette udføres af dem, som have Myndighed af Gud til at gjøre det, da erholde vi Syndernes Forladelse, og derefter modtage vi den Helligaands Gave, der skalde være vor Læremester i alle Ting. Hvis vi derefter forblive trofaste indtil Enden, hvilket han ønskede maatte blive Alles Lod, saa ville vi erholde en Plads i Guds Rige.

Mødet, der var besøgt af circa 350 Personer, sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 167.

Taksgelse af Eldste A. J. Höglund.

Søndag Aften Kl. 7.30.

Mødet afholdtes i Husargatan 46 og aabnedes med at Salmen Nr. 249 blev assungen.

Von af Eldste Lorentz Anderson.

Koret sang Salmen Nr. 5.

Præsident Sundwall fremstod og foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner i den samme Orden, hvori de blev foreslaaede i Konferencen i Salt Lake City. Vigeledes, at vi opholde følgende Eldster i vor Tro og vore Bonner:

Anthon H. Lund, som Præsident over den europæiske Mission;

Peter Sundwall som Præsident over den skandinaviske Mission;

A. J. Höglund som Præsident over Göteborg Konference og Forstander for Göteborgs Gren;

John H. Peterson som Forstander for Norrköping Gren;

John A. Carlson som Forstander for Wingåker Gren;

C. P. Anderson som Forstander for Westerviks Gren;

C. F. Ryttig som Forstander for Kalmar Gren;

Ezra E. Nilsson som Forstander for Örebro Gren;

Peter Svenson som Forstander for Halmstads Gren;

Charles Lindell som Forstander for Skövde Gren med Carl A. Erikson som Medhjälper;

S. L. Christensen som Forstander for Trollhättans Gren ned Carl G. Cederström som Medhjälper.

Alle disse Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Til Afslutning blev Salmen Nr. 228 assjungen.

Præsident A. H. Lund gav derefter de Hellige mange gode Raad og Lærdomme.

Præsident Höglund frembar sin Tak til de Hellige i Göteborg, fordi de havde gjort det saa behageligt for Missionærerne under Konferencen.

Mødet sluttedes med Afslutning af Salmen Nr. 9.

Taksigelse af Eldste Athlon H. Lund.

Om Mandagen afholdtes et Præstedomsmøde, der varede i $4\frac{1}{2}$ Time.

Axel L. Mortenson,
Skriver.

Var Joseph Smith en Profet?

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 48.)

Et andet og meget væsenligt Kjende-mærke, hvorpaa vi ville være i Stand til at kjende en Guds Profet, er hans Evne eller rettere den Naadegave, at kunne forkynde noget Tilkommende i Herrens Navn, og at det gaar i Opfyldelse. Det var dette Kjendetegn, som Moses gav Israel, „om Du siger i Dit Hjerte, hvorledes kunne vi kjende det Ord, som Herren ikke har talet? (Svaret) naar Profeten taler i Herrens Navn, og det Ord ikke ikke, og det kommer ikke, da er det et Ord, som Herren ikke har talet“ — (5. Mos. 18, 21. 22.) og følgelig gjælder denne Regel ogsaa i modsat Retning.

Det er ikke Omfanget af en Mands skrevne Profetier, der gjør ham til en større eller mindre Profet, thi nogle af de i Bibelen omtalte Profeter have set ingen Skrifter efterladt sig, og

iblandt Profeterne, siger Frelseren, var ingen større end Johannes den Døber.

Exempelvis ville vi henvise til „Obadias“, en af Bibelens Profeter, som kun har et eneste kort Kapitel, „Jonas“, der kun indeholder en eneste Profeti, som angik Miniverne, men som ikke blev fuldbyrdet, fordi Folket omvendte sig; „Haggai“ med blot to Kapitler og de Andre saakaldte smaa Profeter med meget korte Bøger, hvori der findes mange endnu uopfyldte Profetier.

Profeten Daniel, som regnes blandt de saakaldte fire store Profeter og benævnes „den højlig elskede Mand“ (Dan. 10, 18.) har kun efterladt sig tolv Kapitler i vor Bibel, hvorfaf mere end Halvdelen er historisk Indhold; følgelig kan en Mand være en Guds Profet, selv om han blot har een Profeti at bringe Folket i Herrens Navn, som

Tilfældet var med Jonaas, eller han har meget at forkynde Folket, baade hvad den nærmeste og fjernehste Fremtid angaar.

Joseph Smith har efterladt sig saa mange skrevne (og trykte) Aabenbaringer og Profetier, at det ikke i denne Af-handling lader sig gjøre at henvise til dem alle, men naar vi have bevist, at nogle af dem ere gaaede i bogstavelig Opfyldeelse, og at de paa den Tid, da de blevne udtalte, vare imod al Sandhynlighed fra et menneskeligt Synspunkt, saa maa han anerkjendes som en Guds Djener og Profet.

Han staar i Raang med hvilkensomhelst af Bibelens Profeter, med Undtagelse af Frelseren, og hans Mission er derfor af større Betydning for denne Slægt end nogen af Fortidens Profeter, fordi Gud har kalder og sendt ham til os og vil holde os ansvarlige for den Maade, hvorpaa vi modtage eller til sidesætte Guds Kaldelse i de sidste Dage. Det er Intet ringere end dette: „Frygter Gud og giver ham Eren, thi hans Doms Time er kommen.“

Som fjortenaarig Dreng havde han set et Syn og hørt Herrens Rost sige, at „Gud i sin Tid (Fremtiden) vilde have ham til at udføre et stort Værk i Forbindelse med Kristi sande Kirkes Gjenoprettelse paa Jordens.“ — Dette var altsaa en Profeti, fortalt ti Aar før den gif i Opfyldeelse; thi Joseph Smith havde sit første Syn om For-aaret 1820, og Kirken blev organiseret den 6te April 1830.

Natten mellem den 21de og 22de September 1823 blev Joseph Smith for første Gang besøgt af en Engel, som sagde, at hans Navn var Moroni, og at han engang selv som Menneske havde levet paa dette Fastland (Amerika) og været en Profet blandt sine Sankt-lige, hvoraaf de nulevende Indianere

være Efterkommere; at han havde op-tegnet sit Folks Historie saa vel som mange Profetier og Værdomme paa Metalplader, som han siden havde for-varet paa et sikkert Sted, i Nær-heden af det Sted, hvor Joseph og hans Forældre den Gang boede, og at „Herren i sin Tid (Fremtiden) vilde betro ham (Joseph Smith) disse hellige Optegnelser tilligemed den Gave at kunne oversætte dem i det engelske Sprog, hvorved mange skulle komme til Kunstdstab om Jesu Kristi sande Evan-gelium, som indeholdtes deri, saaledes som det var blevet givet hans Folk paa dette Land. Ved dem (Opteg-nelserne) vil Herren gjøre en stor og forunderlig Gjerning; thi de Vises Bisdom skal blive til Intet, og de Forstandiges Forstand skal skjule sig, og de, som sige, at de kjende Sand-heden, men vandre i Bedrageri, skulle skjælve af Brede, fordi Guds Kraft bliver aabenbaret; men Troendes Hjer-ter skulle trostes ved Tegn og Mirakler, ved Gaver og ved Hælbredelser, ved Guds Krafts Aabenbarelse og ved den Helligaand . . . Se, uagtet Du har set denne Fremstilling af de to Magter (Guds og Djævelens, som var bleven vist ham), hvorved Du stedje kan være i Stand til at kjende det Onde, saa giver jeg Dig dog et andet Tegn, og naar det sfer, da vid, at Herren er Gud og at han vil udføre sine Beslutninger, og at Kunstdtaben, som denne Optegnelse (Mormons Bog) indeholder, skal komme til alle Nationer, Stammer, Tunge-maal og Folk paa den hele Jord. Dette er Tegnet: Maar dette beghynder at blive bekjendt, det vil sige, naar det bliver bekjendt, at Herren har vist Dig disse Ting, da vilde de, der gjøre Dudi, føge at styre Dig. De ville udspredre Løgn for at skade Dit Rygte, og de ville ogsaa føge at børøve Dig

Livet; men ihukom dette, at dersom Du er trofast og herefter vedbliver at holde Herrens Bud, da skal Du blive bevaret og bringe disse Ting (Optegnelserne) for Dagen, thi han vil i rette Tid give Dig Besaling til at komme og tage dem. Naar de ere fortolkede, da vil Herren give det hellige Præstedomme til Nogle, og de skulle døbe med Vand, og derefter skal dem gives Magt til at give den Helligaand ved Henders Paalæggelse. Da vil Forfolgelsen rase mer og mer; thi Menneskernes Ondstab skal blive aabenbaret, og de, som ikke ere byggede paa Klippen, ville søge at styrte Kirken, men den vil tiltage, jo mere man imodstaar den, og udbrede sig videre og videre og vokse i Kundstab, indtil de blive herligjorte og faa en Arb, hvor Guds Hærlighed skal hvile paa dem . . . Men uagtet de Ugudelige skulle søge at tilintetgjøre Dig, skal dog Herrens Ord være udraft, og Du skal vinde Sejr, dersom Du holder hans Bud. Dit Navn skal blive bekjendt iblandt alle Nationer; thi det Arbejde, som Herren vil udrette ved Dig, skal bringe de Retsfærdige til at glæde sig og de Ugudelige til at fryse af Brede; hos den Enke skal det holdes i Gre og hos den Aanden i Foragt; dog skal det være disse til Skræk formedelst det store forunderlige Værk, som skal følge

paa Aabenbarelsen af denne Evangeliet's Fylde."

Saaledes talede Engelen Moroni til den unge Mand, Joseph Smith, medens han første Gang havde faaet Tilladelse til at besuke de værdifulde Optegnelser, der i fjorten Aarhundreder havde været skjulte i den Høj, som Engelen kaldte „Cumorah,” og som er beliggende i Nærheden af Staden Palmyra i New York Stat. Den er nu almindelig kjendt i Mabolaget under Navnet: „Bibel-Højten” eller „Mormon-Højten.”

Vi ville hermed betragte de profetiske Udtalelser, som indeholdes i denne (Josephs) Beretning om Engelen Bejøg og Aabenbarelsen af de hellige Optegnelser, som nu kan læses i mange forskellige Sprog og under Titlen „Mormons Bog” paa Dansk.

1. En stor og forunderlig Gjerning skalde blive udført.

2. De Vises Visdom skalde blive til Intet, og de Forstandiges Forstand skalde skjule sig. Hylere, som paastode, at de vare i Besiddelse af Sandheden og ikke vilde have mere, „skulde skjælve af Brede, fordi Guds Kraft bliver aabenbaret.”

3. De Troendes Hjerter skalde trostes ved Tegen, Mirakler, Gaver, Helbredelser og Guds Krafts Aabenbarelse ved den Helligaand.

(Fortsættet.)

Dødsfald.

Bertha Olsen, født i Sande pr. Stavanger, Norge, den 2den Februar 1816, afgik ved Doden i Monroe, Sanpete Co., Utah, den 16de September 1894. Afdøde annammede Evangeliet den 12te Novbr. 1860, blev Enke i 1872 og emigrerede til Utah med sine Børn i 1874. Hun boede i Ephraim i 10 Aar, men flyttede derpaa til Monroe, og hun døde, som hun levede, en trofast Sidste-Dages Hellig, i Haabet om en hærlig Opstandelse.

Det glade Rejsefælskab.

Over klare, blaae Bølge
Sejler Zionsskibet frem,
Med det lykkelige Følge,
Som med Glæde iles hjem;
Stræbsomt, trofast, usortroden
Gik de frem med Mod og Taal,
Gjorde Alt, der var fornødet
For at naa til dette Maal.

Mange Suk og stille Bonner
Blev af dem til ham opsendt —
Ham, som altid dem belønner —
Ham, som altid dem har kjendt.
Tro de dojed' Savn og Moje,
Zionshaabet var dem kjært;
Dette havde de for Øje —
Nanden havde dem det lært.

Spot og Haan dem ofte mødte,
Modet tabte de dog ej;
Vandens lysende Ildstotte
Fulgte dem paa deres Vej.
Glade de tilbage sende
Blik paa Prøveaar, som svandt,
Fra de lærte Gud at kjende,
Og hans Lys for dem oprændt.

Afstedstimen — kjære Minder —
Aldrig kan de glemme den.
Bagtens Baandet sammenbindet
Fjern og Nær, ja Hver og En;
Bemodsblidt dog Blikket vendes
Mod hver Ven saa øm og god,
Tusind gode Ønsker sendes
Til hver Sjæl, som de forlod.

Held og Lykke, Fred og Glæde
Følge dem paa Land og Hav,
At de snarlig kan betræde
Zions Land, som Gud os gav;
Og naar Tiden saa er omme
Og vor Pilgrimsfærd er endt,
Maa vi samles med de Fromme,
Som vi forhen have kjendt.

John A. Olsen.

Indhold.

Vore Troesartikler	49	Afløsning	58
Konferencen i København	52	Bestikkelse	58
Nye arkæologiske Fund	55	Afløsning og Bestikkelse	58
Red. Ann.		Tankeprøg	58
Om Halvaarskonferencen i Salt Lake City	56	Konferencen i Göteborg	59
Præsident Lunds Besøg	57	Var Joseph Smith en Profet? ..	61
Unkomst af Missionærer	58	Dodsfald	63
		Det glade Rejsefælskab	64

København.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).

1894.